

IN MEMORIAM BARTHA GUSZTÁV

(1963–2022)

Nevét, születésének idejét számtalanszor leírtuk lapunkban, s most bármennyire fájó, le kell írunk halála évszámát is. Itt hagyott bennünket Guszti, s nekünk el kellett engednünk, mert marasztalni nem hagyta magát. Húsz éve tartó Együtt-létünknek tehát vége. Befejezte az életet, bár tudott volna róla még egyet-mást, számunkra újat és meglepőt mondani. Fel nem fogható, hogy ez a többnyire magányban élő, halláskárosodása miatt mások szavait csak töredékesen értő íróársunk honnan ismerte ilyen jól, minden irányú kiterjedésében az életet? Az írásaiból visszabeszélő tömérdek tapasztalat, vázíg letisztult, vélemény értékű gondolat könyvekből nem származhatott. Fogadjuk el, hogy neki az életre és a környező világra – Isten kegyelméből – kivételes rálátása volt, ami egy eredeti és sajátos értelmezési képességgel párosulva létrehozta benne az ÍRÓT.

Állandó társat nem tűrt maga mellett, ha magával egyenrangúra nem akadt, s a civilizáció áldásaiból is csak a legszükségesebbekre tartott ígényt. Magához való megértő barátot nem talált. Igaz, ellensége is csak egy volt – lénye kettősségénél fogva –, ő maga, s mivel gyarló fele az alkotónál erősebbnek bizonyult, kíméletlenül földbe hajszolta a másikat.

A félbehagyott életmű felmérése és értékelése még várta magára, de az *Együtt* munkatársai máris érzékelik a hiányt, amelyet a befejezetlen kisregény, a Trianon foglyainak tükröt tartó *Trauma* szemrehányóan felmutat. Számunkra egyelőre nem maradt más, mint kóstolgatni, szokni az utána maradt ürességet, mert aranyvesszőnk sincs már, amivel elkeseredetten számon kérhetnénk a nagyberegi temetőt. Adjon neki a Teremtő nyugalmat – kívánjuk valamennyien tiszta szívvel, miközben mindannyian tudjuk: nyugalma csak addig lesz, amíg fejfáján magyarul írott neve háborítatlanul megmarad.

A szerkesztőbizottság

